

Sygn. akt I Ns 532/14

POSTANOWIENIE

Dnia 28 maja 2015 roku

Sąd Rejonowy w Przasnyszu Wydział I Cywilny w następującym składzie:

Przewodniczący: SSR Rafał Chrzczonowski

Protokolant: sekr. sądowy Klaudia Milewska

po rozpoznaniu w dniu 28 maja 2015 roku w Przasnyszu

na rozprawie

sprawy z wniosku Skarbu Państwa - Starosty (...)

z udziałem (...) S.A. z siedzibą w R.

o zasiedzenie

I. stwierdza, że Skarb Państwa nabył przez zasiedzenie z dniem 1 stycznia 1985 roku własność nieruchomości położonej w M., o powierzchni 0,3855 ha, oznaczonej obecnie numerem ewidencyjnym (...), dla której nie jest prowadzona księga wieczysta ani zbiór dokumentów, okazanej na wyrzysie z mapy ewidencyjnej sporządzonej przez Starostę (...) dnia 9 września 2014 roku za numerem kancelaryjnym (...);

II. stwierdza, że wnioskodawca i uczestnik ponoszą koszty postępowania związane ze swoim udziałem w sprawie.

Sygn. akt: INs 532/14

UZASADNIENIE

We wniosku z 9 września 2014r. Skarb Państwa – Starosta (...) wnosił o stwierdzenie, iż nabył z dniem 1 stycznia 1985r. poprzez zasiedzenie własność nieruchomości położonej w M., oznaczonej jako działka ewidencyjna nr (...) o powierzchni 0,3855 ha, która nie ma urzędzonej księgi wieczystej ani zbioru dokumentów. W uzasadnieniu podnosił, że nieruchomość objęta wnioskiem nie posiada właściciela, Skarb Państwa jest jej posiadaczem samoistnym, natomiast zarządcą jest (...) S.A. Oddział w W.. Zgodnie ze stanem z 1958r. nieruchomość, obejmująca wówczas działki (...), figurowała jako teren Rozdzielni (...) w M.. Według stanu z 1965r. działki uległy scaleniu w jedną o numerze (...), a jako władający wskazany był Skarb Państwa – Zakład (...) w P.. Skarb Państwa cały czas postrzegany był jako właściciel nieruchomości. Nikt nie zgłaszał żadnych roszczeń do nieruchomości.

Pismem z dnia 25 listopada 2014r. uczestnik postępowania – (...) S.A. w R. oświadczył, że popiera wniosek o stwierdzenie nabycia przez Skarb Państwa z dniem 1 stycznia 1985r. prawa własności nieruchomości objętej wnioskiem i potwierdza stan faktyczny wskazany przez wnioskodawcę w uzasadnieniu wniosku.

Jednakże w piśmie z dnia 20 maja 2015r. uczestnik postępowania podniósł, że zasadne jest stwierdzenie nabycia przez zasiedzenie z dniem 12 lipca 2013r. prawa własności nieruchomości objętej wnioskiem przez uczestnika – (...) S.A. Oddział z siedzibą w W.. Jak wynika bowiem z zeznań świadków, poprzednik prawny uczestnika – Zakład (...) wadał nieruchomości od co najmniej 1968r., prowadząc na nieruchomości rozdzielną energetyczną wraz z budynkiem biurowo – mieszkalnym. Z kolei obecnie posiadaczem samoistnym nieruchomości położonej w M. jest (...) S.A. z siedzibą w R.. Uczestnik nabył posiadanie przedmiotowej nieruchomości na podstawie przekształceń poszczególnych podmiotów z branży energetycznej, które wadały tą nieruchomością najprawdopodobniej od 1958r. W związku ze zmianą obszaru działania zakładów energetycznych zarządzeniem Dyrektora Zakładu (...) z dnia 1 października 1975r.

w sprawie przekazania – przejęcia obiektów majątkowych i innych składników, nieruchomości została przejęta przez Zakład (...). Następnie, na podstawie ustawy z dnia 13 lipca 1990r. o prywatyzacji przedsiębiorstw państwowych oraz ustawy z dnia 5 lutego 1993r. o przekształceniach własnościowych niektórych przedsiębiorstw państwowym o szczególnym znaczeniu dla gospodarki państwa, w dniu 12 lipca 1993r. nastąpiło przekształcenie przedsiębiorstwa państwowego Zakład (...) w spółkę akcyjną pod firmą Zakład (...) S.A. z siedzibą w W.. Z kolei od dnia 1 lipca 2007r. w związku z uwolnieniem rynku energii na podstawie przepisów ustawy Prawo energetyczne, rozdzielona została prawnie i organizacyjnie działalność obrotowa i dystrybucyjna. Działalność w zakresie dystrybucji i dostawy energii elektrycznej kontynuowana była przez Zakład (...) Sp. z o.o. Obrót energią elektryczną i jej wytwarzanie pozostały w gestii Zakładu (...) S.A. W dniu 9 września 2008r. spółka Zakład (...) S.A. zmieniła nazwę na (...) S.A. Z kolei w dniu 31 września 2010r. doszło do przejęcia całego majątku spółki (...) S.A. (oraz 7 innych spółek energetycznych) przez spółkę pod firmą (...) S.A. z siedzibą w R.. Uczestnik podnosił, że co roku dokonywał zapłaty podatku od nieruchomości. Wywodził, że spełnia wszelkie przesłanki do tego, aby nabyć własność przedmiotowej działki w drodze zasiedzenia. Spółka bowiem, będąc posiadaczem samoistnym, posiada tę nieruchomość przez ponad 20 lat, a więc spełnia podstawowy warunek, jakim jest upływ czasu. Spółka może doliczyć do swojego posiadania okres posiadania wcześniejszych posiadaczy, których jest następcą prawnym. Co więcej, (...) S.A. z siedzibą w R. jest posiadaczem samoistnym działki, gdyż swojego uprawnienia do tej nieruchomości nie wywodzi z praw innych podmiotów, a więc jej posiadaniu nie można przypisać cech posiadania zależnego. Spółka i jej poprzednicy od 1958r. zarządzają tą nieruchomością, prowadząc na niej określoną działalność z zakresu energetyki, a także dbają o należyte utrzymanie nieruchomości i uiszczają stosowne opłaty

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

W M. przy ul. (...) położona jest nieruchomość, obejmująca działkę o numerze ewidencyjnym (...) o powierzchni 0,3855 ha. Dla tej nieruchomości nie jest prowadzona księga wieczysta ani zbiór dokumentów. Przedmiotowa nieruchomość nie później niż w 1958r. została przejęta przez Skarb Państwa i przeznaczona na budowę urządzeń elektrycznych, początkowo w zarządzie Rozdzielni (...) w M., następnie przedsiębiorstwa państwowego Zakład (...) w P., później Zakładu (...), a po nim jego następców prawnych. Obecnie na działce (...) znajduje się budynek biurowy wraz z mieszkaniami oraz dwa budynki niemieszkalne, użytkowane przez (...) S.A. z siedzibą w R. Oddział w W.. Na działce znajduje się rozdzielnia elektryczna, która zajmuje także sąsiednie nieruchomości. Właścicielem wszystkich sąsiednich nieruchomości jest Skarb Państwa. Kolejne przedsiębiorstwa energetyczne opłacały należne podatki od nieruchomości, w tym budynków na niej położonych. Zakłady energetyczne wynajmowały też swoim pracownikom mieszkania znajdujące się w budynku biurowym na nieruchomości.

W związku ze zmianą obszaru działania zakładów energetycznych, zarządzeniem Dyrektora Zakładu (...) z dnia 1 października 1975r. w sprawie przekazania – przejęcia obiektów majątkowych i innych składników, nieruchomości została przejęta przez Zakład (...).

Na podstawie ustawy z dnia 13 lipca 1990r. o prywatyzacji przedsiębiorstw państwowych oraz ustawy z dnia 5 lutego 1993r. o przekształceniach własnościowych niektórych przedsiębiorstw państwowym o szczególnym znaczeniu dla gospodarki państwa, w dniu 12 lipca 1993r. nastąpiło przekształcenie przedsiębiorstwa państwowego Zakład (...) w spółkę akcyjną pod firmą Zakład (...) S.A. z siedzibą w W.. Z kolei od dnia 1 lipca 2007r. w związku z uwolnieniem rynku energii na podstawie przepisów ustawy Prawo energetyczne, rozdzielona została prawnie i organizacyjnie działalność obrotowa i dystrybucyjna. Działalność w zakresie dystrybucji i dostawy energii elektrycznej kontynuowana była przez Zakład (...) Sp. z o.o. Obrót energią elektryczną i jej wytwarzanie pozostały w gestii Zakładu (...) S.A. W dniu 9 września 2008r. spółka Zakład (...) S.A. zmieniła nazwę na (...) S.A. Z kolei w dniu 31 września 2010r. doszło do przejęcia całego majątku spółki (...) S.A. (oraz 7 innych spółek energetycznych) przez spółkę pod firmą (...) S.A. z siedzibą w R..

4 grudnia 1991r. Urząd Rejonowy w M. wydał oświadczenie na podstawie art. 43 ustawy z dnia 29 kwietnia 1985r. o gospodarce gruntami i wywłaszczaniu nieruchomości i art. 238 kodeksu cywilnego, iż opłata roczna z tytułu wieczystego użytkowania, w które przekształcił się z mocy prawa (art. 2 ustawy z dnia 29 września 1990r. o zmianie ustawy o gospodarce gruntami i wywłaszczaniu nieruchomości) dotychczasowy zarząd działki nr (...) stanowiącej

własność Skarbu Państwa położonej w M. przy ul. (...), wynosi 18378360 złotych, płatne do 31 marca każdego roku przez użytkownika wieczystego, Zakład (...), Rejon (...) P..

Oświadczeniem z dnia 30 grudnia 1993r. Urząd Rejonowy w M. ustalił opłatę roczną z tytułu użytkowania wieczystego na kwotę 18378000 złotych.

Pismem z dnia 19 grudnia 1996r. Urząd Rejonowy w M. wypowiedział Zakładowi (...) dotychczasową opłatę roczną w wysokości 1837,80 złotych z tytułu użytkowania wieczystego nieruchomości składającej się z działki gruntu (...), jednocześnie oferując od dnia 1 stycznia 1997r. nową opłatę roczną w wysokości 2388 złotych.

Kolejni przedsiębiorcy energetyczni nie kwestionowali obowiązku uiszczania opłat z tytułu użytkowania wieczystego. Wnioskiem z dnia 9 stycznia 2006r. skierowanym do (...) S.A. z siedzibą w W. wnosił o zmianę dotychczasowej stawki 3%, stanowiącej podstawę do określenia wysokości opłaty rocznej z tytułu użytkowania wieczystego działki (...), na stawkę 1%.

Powyższych ustaleń dokonano na podstawie tych twierdzeń stron, które nie były kwestionowane przez stronę przeciwną oraz następujących dowodów: wypis z rejestru gruntów z wrysem z mapy ewidencyjnej (k. 4-6), zeznania świadków L. B. (k. 42-43), plan sytuacyjny z 1958r. (k. 54), odpis z rejestru gruntów z 1965r. (k. 55), wykaz zmian gruntowych (k. 57), mapa z projektem podziału (k. 58), Zarządzenie z dnia 1 października 1975r. (k. 80-86), Zarządzenie Ministra Przemysłu i Handlu z 9 lipca 1993r. (k. 87-88), akt przekształcenia przedsiębiorstwa państwowego w spółkę akcyjną z 12 lipca 1993r. (k. 89-107), deklaracje podatkowe (k. 108-140), oświadczenie z 4 grudnia 1991r. (k. 143, 144), wypowiedzenie z dnia 19 grudnia 1996r. wraz ze zwrotnym potwierdzeniem odbioru (k. 145-146), wniosek z 9 stycznia 2006r. (k. 149-150).

Sąd Rejonowy zważył, co następuje.

Odnosząc się do żądania wnioskodawcy, wskazać przede wszystkim należy na zasadniczą, a niewątpliwą okoliczność, że przedmiotowa nieruchomość przynajmniej od 1958r. była nieprzerwanie wykorzystywana dla celów związanych z – realizowanym niegdyś przez Państwo – przesyłaniem energii elektrycznej. Przedłożony przez wnioskodawcę „Plan sytuacyjny” z 1958r. wskazuje, że to wówczas zajęto przedmiotową nieruchomość pod budowę rozdzielni elektrycznej. Trudno natomiast z tego planu wywieść, kto w związku z tym objął w posiadanie przedmiotowy grunt, w szczególności czy Państwo, czy jakieś przedsiębiorstwo państwowe i jakie. Mając jednak na względzie, że to Państwo dysponowało odpowiednimi atrybutami, uznać należy, że to Państwo właśnie zajęło przedmiotowe grunty na cele związane z elektryfikacją. Z kolejnego dokumentu, odzwierciedlającego stan ewidencji gruntów na rok 1965 wynika już, że władającym gruntem był wtedy Zakład (...). Wiadomo jednak również, że z początkiem roku 1965 wszedł w życie kodeks cywilny, w tym jego art. 128. Nie może budzić wątpliwości, że z uwagi na wprowadzoną tym przepisem i obowiązującą do 1 lutego 1989r. zasadę tzw. jednolitej własności państwowej, państwowe osoby prawne (w tym przedsiębiorstwa państwowe) wykonywały uprawnienia związane z własnością nieruchomości wprawdzie we własnym imieniu, ale na rzecz Skarbu Państwa, jako jedyne go dysponenta własności państwowej. Dlatego też skutki prawne związane z posiadaniem samoistnym w tamtym okresie przez przedsiębiorstwo państwowe nieruchomości mogły powstać tylko na rzecz Skarbu Państwa, a nie na rzecz tego przedsiębiorstwa (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 9 maja 2003 r., V CK 24/03, LEX nr 157310). Konsekwencją tamtego stanu prawnego jest choćby stanowisko, wyrażone przez Sąd Najwyższy w postanowieniach z dnia 10 lipca 2008 r., III CSK 73/08 oraz z dnia 16 października 2009 r., II CSK 103/09, że przedsiębiorstwa państwowego nie można uznać w okresie do 1 lutego 1989 r. za samoistnego posiadacza nieruchomości w zakresie odpowiadającym treści służebności gruntowej (art. 352 k.c.). Z tego punktu widzenia, niezależnie od tego, jakie konkretnie przedsiębiorstwo państwowe i w jakim okresie posiadało przed 1 lutym 1989r. przedmiotową nieruchomość, skutki tego posiadania następowały na rzecz Skarbu Państwa. Jak się zdaje, stanowiska wnioskodawcy i uczestnika postępowania były co do tego zgodne. Przy uwzględnieniu domniemania samoistności posiadania, jak też treści dokumentów przedłożonych przez wnioskodawcę oraz treści zeznań świadków, z których wynika, że przedmiotowa nieruchomość nieprzerwanie była wykorzystywana wyłącznie przez przedsiębiorstwa energetyczne na cele związane z ich działalnością, posiadanie tej nieruchomości

przez poszczególne przedsiębiorstwa energetyczne na rzecz Skarbu Państwa miało bez wątpienia charakter posiadania samoistnego. Zatem po upływie określonego okresu prowadziło do zasiedzenia nieruchomości przez Skarb Państwa.

Art. XLI § 1 ustawy z dnia 23 kwietnia 1964r. Przepisy wprowadzające kodeks cywilny (Dz. U. z 1964r. Nr 16, poz. 94 z późn. zm.) stanowił, że do zasiedzenia, którego bieg rozpoczął się przed dniem wejścia w życie kodeksu cywilnego, stosuje się od tej chwili przepisy tego kodeksu; dotyczy to w szczególności możliwości nabycia prawa przez zasiedzenie. Natomiast art. XLI § 2 tej ustawy stanowił, że jeżeli termin zasiedzenia według kodeksu cywilnego jest krótszy niż według przepisów dotychczasowych, bieg zasiedzenia rozpoczyna się z dniem wejścia kodeksu w życie; jeżeli jednak zasiedzenie rozpoczęte przed dniem wejścia w życie kodeksu cywilnego nastąpiłoby przy uwzględnieniu terminu określonego w przepisach dotychczasowych wcześniej, zasiedzenie następuje z upływem tego wcześniejszego terminu. Kodeks cywilny wprowadził krótsze terminy zasiedzenia nieruchomości, niż pod rządami poprzednio obowiązującego dekretu z dnia 11 października 1946r. Prawo rzeczowe. W związku z tym, że przy złej wierze 30 lat liczone według przepisów prawa rzeczowego od dnia 14 marca 1958r. (data z planu sytuacyjnego) upłynęłoby dopiero w 1988r., zaś 20 lat, liczone według przepisów kodeksu cywilnego od dnia 1 stycznia 1965r. upłynęłoby w 1985r., należało przyjąć bieg zasiedzenia według przepisów nowych. W związku z tym należało przyjąć, że 1 stycznia 1985r. Skarb Państwa nabył przez zasiedzenie własność przedmiotowej nieruchomości, na mocy art. 172 § 1 i 2 kodeksu cywilnego, w brzmieniu obowiązującym w tej dacie.

W ocenie Sądu w niniejszej sprawie nie można było przyjąć dobrej wiary, wobec czego niezbędny był upływ dłuższego, 20-letniego terminu zasiedzenia (obecnie ustawa wymaga 30 lat). Co prawda obowiązujący w 1958 roku art. 5 § 1 ustawy z dnia 18 lipca 1950r. przepisy ogólnego prawa cywilnego (Dz. U. z 1950r. Nr 34, poz. 311), podobnie, jak potem art. 7 kodeksu cywilnego, ustanawiał domniemanie dobrej wiary, jednak trudno opierać się na tym domniemaniu w sytuacji, gdy sam wnioskodawca domagał się zasiedzenia z upływem dłuższego okresu, wymaganego dla złej wiary. Ta okoliczność, przy uwzględnieniu braku jakichkolwiek danych pozwalających ustalić, jak konkretnie doszło do „zajęcia” gruntów pod budowę rozdzielni, nakazywała uznać, że sam wnioskodawca wykluczał, by obejmując nieruchomość w posiadanie znajdował się w błędnym, ale usprawiedliwionym przekonaniu, że przysługuje mu do niej tytuł prawny. W związku z tym nie było podstaw do zastosowania krótszego terminu zasiedzenia, właściwego dla dobrej wiary posiadacza.

Z powyższych względów wnioski Skarbu Państwa należało uwzględnić, albowiem w dacie wskazanej we wniosku spełnione zostały przesłanki nabycia przez Skarb Państwa własności przedmiotowej nieruchomości w drodze zasiedzenia. Dlatego postanowiono, jak w punkcie 1 sentencji na podstawie art. 172 § 1 i 2 kodeksu cywilnego w zw. z art. XLI § 1 i art. XLI § 2 ustawy z dnia 23 kwietnia 1964r. Przepisy wprowadzające kodeks cywilny.

Nie zasługiwało natomiast na uwzględnienie stanowisko prezentowane ostatecznie przez uczestnika postępowania. Wyjaśnić przy tym należy, że stwierdzenie, iż Skarb Państwa zasiedział własność nieruchomości w 1985r. nie wyklucza samo w sobie możliwości zasiedzenia przez inny podmiot, w szczególności uczestnika postępowania, tej samej nieruchomości w roku 2013r. Wszak do tego czasu od 1985r. zdążyłby bowiem upłynąć kolejny okres zasiedzenia, przynajmniej w dobrej wierze. Nie wynika z tego jednak, by w niniejszej sprawie zasadne było stwierdzenie zasiedzenia przez uczestnika postępowania, jak to wywodził on w swoim piśmie z dnia 20 maja 2015r. – choćby nawet z dniem 12 lipca 2013r. rzeczywiście spełnił on wszystkie niezbędne przesłanki zasiedzenia. Uczestnik postępowania, dokonując zmiany swojego stanowiska w sprawie we wskazanym piśmie z dnia 20 maja 2015r. wyszedł bowiem z błędnego założenia, że w sprawie o zasiedzenie sąd stwierdza na chwilę orzekania istniejące prawo własności danej osoby z tytułu zasiedzenia. Pogląd taki jest jednak nieuprawniony. Przesądza to w pierwszym rzędzie wykładnia językowa art. 609 § 1 k.p.c. oraz wykładnia systemowa art. 610 § 1 w zw. z art. 678 k.p.c. Z przepisów tych wynika obowiązek sądu ustalenia samego nabycia prawa własności według chwili, w której zostały spełnione ustawowe przesłanki zasiedzenia, a nie powinność stwierdzenia tego prawa według chwili wydania orzeczenia (tak Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 25 maja 2012r. w sprawie ICSK 475/11, opubl. w OSNC 2013/2/25). Co prawda,

w doktrynie prawa cywilnego i orzecznictwie sądowym przyjmuje się, że związanie sądu treścią wniosku o stwierdzenie zasiedzenia dotyczy jedynie przedmiotu zasiedzenia, a nie osoby, która nabyła prawo w drodze

zasiedzenia, ani chwili, w której to nabycie nastąpiło. Nie oznacza to jednak, że sąd stwierdza zasiedzenie najbardziej „aktualne”, z pominięciem wcześniejszego, którego stwierdzenia domaga się wnioskodawca. Poddany pod osąd przez wnioskodawcę w niniejszej sprawie stan faktyczny pozwalał na stwierdzenie, że w pewnym momencie nastąpiło nabycie własności przedmiotowej nieruchomości przez Skarb Państwa w drodze zasiedzenia. Nakazywało to uwzględnienie wniosku. Natomiast stanowisko uczestnika postępowania mogłoby stanowić podstawę odrębnego wniosku o stwierdzenie zasiedzenia, po upływie kolejnego, stosownego okresu, w innym stanie faktycznym. Pisma uczestnika postępowania z dnia 20 maja 2015r. nie można było jednak potraktować jako takiego wniosku, złożył je bowiem fachowy pełnomocnik w tej konkretnej sprawie, jako aktualną odpowiedź na wniosek złożony przez Skarb Państwa, zawierającą konkurencyjną w odniesieniu do tego wniosku koncepcję odnośnie tego, kto i kiedy miałby przedmiotową nieruchomość w drodze zasiedzenia nabyć.

Niezależnie od powyższego, dla pełnego wyjaśnienia sprawy, wskazać trzeba, że uczestnik postępowania, przynajmniej w okolicznościach faktycznych ustalonych w niniejszym postępowaniu, i tak nie spełniał przesłanek zasiedzenia przedmiotowej nieruchomości, a to z dwóch zasadniczych powodów. Po pierwsze, dla stwierdzenia zasiedzenia nieruchomości niezbędny jest upływ przynajmniej 20 – letniego okresu zasiedzenia. Tego warunku, zdaniem Sądu, uczestnik nie spełnia. Niewątpliwie osoba prawna pod firmą (...) S.A. z siedzibą w R. posiada bowiem przedmiotową nieruchomość dopiero od 31 września 2010r. Wcześniej nieruchomość posiadały inne osoby prawne. Warunkiem zaliczenia okresu posiadania tych osób do okresu posiadania uczestnika postępowania jest przeniesienie posiadania (art. 176 § 1 kodeksu cywilnego). W jaki sposób następuje przeniesienie posiadania, reguluje zasadniczo art. 348 kodeksu cywilnego. W ocenie Sądu uczestnik nie wykazał w żaden sposób, by poprzedni posiadacz nieruchomości wydał mu ją, zgodnie z wymogami wskazanego wyżej przepisu. To samo odnosi się do poprzednich zmian posiadacza przedmiotowej nieruchomości. W szczególności wydanie nieruchomości wcale nie wynika z zarządzeń ani aktów notarialnych przedłożonych przez uczestnika postępowania, które co najwyżej dowodzą następstwa prawnego pomiędzy poszczególnymi przedsiębiorstwami energetycznymi, ale nie wydania konkretnej rzeczy. Po drugie, nie można uczestnika postępowania ani poprzednich przedsiębiorców uznać za samoistnych posiadaczy nieruchomości. Przeczą temu dokumenty złożone przez pełnomocnika wnioskodawcy na ostatniej rozprawie. Niezależnie od tego, czy istniały w ogóle materialnoprawne i formalne podstawy powstania użytkownika wieczystego przedmiotowej nieruchomości (art. 2 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 września 1990r. o zmianie ustawy o gospodarce gruntami i wywłaszczaniu nieruchomości, Dz. U. z 1990r. Nr 79, poz. 464 z późn. zm.), faktem jest, że Skarb Państwa obciążał poprzedników prawnych uczestnika postępowania opłatami z tego tytułu, a ci tego nie kwestionowali i płacili należne opłaty, co wynika niezbieżnie tak z kolejnych oświadczeń wnioskodawcy w sprawie ustalenia tej opłaty, jak i z wniosku Zakładu (...) S.A. z siedzibą w W. z dnia 9 stycznia 2006r. o zastosowanie mniejszej stawki opłaty (k. 144). Uczestnik nie mógł nie wiedzieć o tym fakcie. Nie można zatem uznać, że poprzednicy prawni uczestnika postępowania czuli się samoistnymi posiadaczami nieruchomości i by obejmując po nich w posiadanie przedmiotową nieruchomość, sam uczestnik także samoistnym posiadaczem się czuł. Również początkowe stanowisko uczestnika postępowania w niniejszej sprawie, popierające wniosek Skarbu Państwa, wskazuje, że uczestnik wcale nie uważał się za samoistnego posiadacza nieruchomości. Treść zeznań świadków przesłuchanych w sprawie nie może prowadzić do odmiennej oceny. Z pisma uczestnika postępowania z dnia 20 maja 2015r. wynika wręcz, że to właśnie dopiero na podstawie zeznań świadków uczestnik postępowania uznał, że to on jednak jest posiadaczem samoistnym nieruchomości. Świadczenie potwierdzili zaś tylko to, co jako pracownicy kolejnych przedsiębiorstw energetycznych mogli stwierdzić na gruncie – posadowienie na nim urządzeń energetycznych i budynków, o które faktycznie dbali kolejni ich pracodawcy. Z pewnością natomiast nie były dla świadków wyczuwalne podstawy wykorzystywania nieruchomości przez ich kolejnych pracodawców i ich subtelnych relacji na tym tle ze Skarbem Państwa, zwłaszcza w okresie obowiązywania zasady jednolitej własności państwowej.

O kosztach postępowania rozstrzygnięto w punkcie 2 zgodnie z ogólną regułą wyrażoną w art. 520 § 1 kpc.